

NS Nyhetsbulletin

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1139

12.01.2025 (136)

Utdannelsen til et ondt geni

av Gerhard Lauck

Del 5

Store menn og kvinner

I årenes løp har jeg møtt mange flotte menn og kvinner. Noen er berømte. Noen er ikke berømte. Her er bare noen av dem.

Oberst Hans-Ulrich Rudel

Hans-Ulrich Rudel var den høyest dekorerte soldaten i Wehrmacht. Adolf Hitler innstiftet en egen medalje til ham! Han fløy 2500 kampoppdrag og ødela personlig 500-600 stridsvogner og senket til og med et slagskip og en krysser!

Det var en ære å bli invitert hjem til ham i Kufstein!

Medaljene hans var naturligvis stolt utstilt i et etui på veggen. Jeg så på dem mens den unge sønnen hans satt på skulderen min. Denne unge Tarzan-fanen klarte å stjele pennen min og gjemme den i hamsterburet sitt. Den vakre, unge moren hans fant den og ga den tilbake til meg med et smil.

Mens Rudel og jeg gikk en tur langs en fjellsti, spurte han om jeg hadde høydeskrekk. Jeg skjønnte ikke hva han mente før jeg så nærmere gjennom buskene. Vi var bare noen få meter fra en klippe!

Hjemme hos ham drakk han, hans kone, svigermor og jeg te sammen.

Rudel kommenterte at han av og til ønsket at han hadde skrå øyne, for japanerne behandler veteranene sine bedre enn tyskerne.

Han beklaget også at hvis Tyskland hadde vært mer hensynsløst, ville de ha vunnet krigen. (Dette temaet dukket senere opp igjen i mitt morsomme intervju med Chris Wallace).

Senere kjørte kona hans meg til togstasjonen.

Da Rudel døde flere år senere, forbød den tyske regjeringen sine militære å delta i begravelsen hans. Tre modige Luftwaffe-piloter trosset ordren. De fløy over graven hans og vippet med vingene. Dette resulterte i at de ble avskjediget.

Denne manglende respekten for en krigshelt, utelukkende av politiske grunner, er typisk for okkupasjonsregimet. Forrædere har ingen æresfølelse.

Helmut Sündermann

Helmut Sündermann hadde vært visepressesjef i Det tredje riket. Han hadde invitert meg til å besøke ham, men døde noen dager før jeg kom dit. Jeg nevner ham likevel her. Jeg var fortsatt tenåring da alt dette skjedde. Jeg vet ikke om han så et potensial i meg, eller om han bare prøvde å inspirere en velmenende ungdom. (Det samme gjelder andre notabiliteter fra Det tredje riket som skrev til meg.) Uansett inspirerte han meg. Det bidro til å styrke min besluttomhet. Jeg skylder ham denne omtalen!

Michel

Michel hadde vært frivillig i det franske Waffen-SS. Da jeg møtte ham ansikt til ansikt for første gang, tok han tak i skuldrene mine og kysset meg på begge kindene. Litt flau smilte jeg og bemerket: "Det er bra at jeg vet at han er franskmann: *Det er bra jeg vet at du er franskmann. Ellers hadde jeg slått deg for det!*"

Som ung mann var han splittet. På den ene siden ønsket han å hjelpe tyskerne i kampen mot kommunismen. På den andre siden ville han ikke forråde landet sitt.

Rekruttereren i Waffen-SS forsikret ham om at han bare skulle kjempe mot sovjeterne. Ikke mot sine landsmenn. Han ville ikke bli bedt om å forråde venner eller slektninger i den franske motstandsbevegelsen. (Den franske motstandsbevegelsen, som i stor grad var kommunistisk, var mindre ridderlig. Over 200 000 franske "kollaboratører" ble drept etter krigen).

Han sluttet seg til den franske Waffen-SS. Hans førstehåndsberetning om slaget om Berlin ble publisert i en av våre første avisutgaver.

Etter krigen sluttet han seg til den franske fremmedlegionen. Han tok blant annet et bilde av sin vakre første kone stående ved siden av en jeep i ørkenen med en

maskinpistol i hånden.

Da de Gaulle solgte ut Algerie, sluttet han seg til OAS. Senere havnet han i eksil i München sammen med sin andre kone, en ung tysk kvinne. Det var her jeg møtte ham.

Etter at katten hans stjal et par sokker fra kofferten min, ble jeg tildelt kode-navnet "sokkenselger". Han tegnet også et kryptisk sett med symboler på et papir som han ga meg uten forklaring. Han forklarte ikke om dette var en personlig kode eller om den var knyttet til noe mer betydningsfullt...

Under et av besøkene ringte telefonen. Han tok den og hadde en kort samtale. Etterpå snudde han seg mot meg og sa: *Det var politiets hovedkvarter. Politiet er på vei. Vi har tid til å drikke opp vinen, men så må vi gå.*

Vi forlot leiligheten hans, gikk nedover gaten til et vertshus, bestilte vin og fortsatte samtalen som om ingenting hadde skjedd.

Dette vertshuset var eid av en italiensk fascist som var gift med en tysk kvinne. Så vi var blant venner.

Det var en morsom hendelse her. Min franske venn hadde drukket enda mer enn meg, og han begynte å bli litt "høylytt". En ung tysker som satt ved siden av oss, blandet seg uskyldig inn i samtalen. Han ble sjokkert over noen av franskmannens uttalelser.

Hver gang jeg endelig klarte å overbevise ham om at vi ikke var så monstrøse som mediene fremstilte oss, utbrøt franskmannen noe sånt som: "De burde alle sammen drepes: *De burde drepes alle sammen!*"

Da måtte jeg begynne helt på nytt!

Karl-Ferdinand Schwarz

Karl var en gammel SA-mann. Vi fant tonen med en gang. Forskjellen i alder og bakgrunn betydde ingenting. Det var som om vi hadde kjent hverandre hele livet.

Da kommunistene drepte vennen hans, handlet han alene uten tillatelse fra SA-ledelsen. Som gammel jegersoldat visste han hvordan man håndterer eksplosjoner. Sluttresultatet var en lett skadet bygning i kommunistenes hovedkvarter.

En annen gang gjemte moren pistolen hans i fruktskålen. Politiet gjennomførte leiligheten uten hell.

Jeg har møtt andre som Karl. Jeg nevner ham både på grunn av hans egne meritter og som representant for dem alle.

Friedhelm Busse

Friedhelm var også veteran fra det europeiske korstoget mot kommunismen. Da han døde, ønsket han å bli begravet med flagget han hadde tjent landet sitt under.

Dessverre ble dette forbudt i dette "frie demokratiet".

En ung kamerat la diskret et sammenbrettet flagg i graven. Det politiske politiet oppdaget ham. Resultatet var at graven ble gravd opp og den unge kameraten arrestert!

Hederlige menn respekterer en fallen fiende! Et vanærende pseudodemokrati besudler graven deres!

Einst kommt der Tag der Rache!

Armin

Armin kjempet både i Wehrmacht og i motstandsbevegelsen Werewolf etter den offisielle kapitulasjonen. Han deltok i opprøret i Braunschweig. Hans ukonvensjonelle pengeinnsamling førte ham i fengsel og kostet ham hans første familie.

Han var definitivt hardcore!

Han var en av våre første undergrunnsledere. I løpet av de neste årene hadde han stor suksess. På et tidspunkt hørtes en offisiell kortbølgeradiosending fra myndighetene så desperat ut at noen lyttere trodde at motstandsbevegelsen var i ferd med å innta en storby!

Det neste fengselsoppholdet kostet ham hans andre familie.

Otto Riehs

Otto var en av de få menige som ble tildelt Jernkorsets ridderkors. Han bemannet en panservernkanon alene og såret, og slo egenhendig tilbake et angrep fra 17 russiske stridsvogner! (Han ga meg et eksemplar av *Der Landser*, som beskrev denne aksjonen).

Etter krigen var han aktiv i motstandsbevegelsen. Han kjørte taxi og hadde en boaorm som kjæledyr.

Gretchen

Gretchen var en gammel Bund-jente som ble min langmodige hemme-

lighetskremmer. Hun er beskrevet et annet sted i denne boken.

Michael Kühnen

Michael Kühnen begynte i undergrunnen på 1977-tallet under Armin. Senere ble han den mest fremtredende skikkelsen i bevegelsens "juridiske arm". Vi jobbet tett sammen. På et tidspunkt tilbød jeg meg til og med å trykke et "lovlig" tidsskrift for den juridiske delen av bevegelsen, men han tenkte at regimet uansett ville forby det under et eller annet påskudd.

Etter sitt første fireårige fengselsopphold vendte han tilbake til kampen. Etter det andre fireårige fengselsoppholdet gjorde han det samme. Denne typen engasjement avtvinger respekt!

Etter et tiår med aktivisme døde han ung. Han hadde tilbrakt halvparten av sitt voksne liv i fengsel for ikke-voldelig politisk aktivitet. I et såkalt "fritt demokrati". Regimet kaller denne undertrykkelsen for "beskyttelse av demokratiet". Uten å blunke!

Ærlige mennesker, uansett overbevisning (!), kaller det noe annet.

"Kamerat X"

"Kamerat X" befinner seg i en svært vanskelig situasjon. Derfor kan jeg ikke nevne ham ved navn. Det er nok å si at han mer enn fortjener å bli nevnt!

Amerikanske allierte

Noen likesinnede ideelle organisasjoner hjalp oss mye.

Det var spesielt én som skilte seg ut, særlig i oppstartsfasen. Den stilte aldri noen betingelser eller insisterte på noen gjenytelser. Jeg hadde oppdaget denne gruppen i telefonkatalogen mens jeg fordrev tiden på en flyplass. Da jeg besøkte dem og observerte arbeidet deres på nært hold, ble jeg veldig imponert over det jeg så. Men publiseringen og det "offentlige image" utenfor det egne nabolaget trengte mye omsorgsfull pleie.

Det var alltid interessant å besøke hovedkvarteret deres. En natt fløy en molotovcocktail gjennom vinduet og eksploderte i rommet ved siden av der jeg sov. Jeg var så trøtt at jeg lot noe annet slukke den. Men denne rutinemessige hendelsen ble ikke engang nevnt på det ukentlige møtet neste kveld. Da jeg spurte hvorfor, sa

foredragsholderen: *Det hadde jeg glemt.*

Jeg besøkte dette nabolaget mange ganger på 1970-tallet. Senere bodde jeg faktisk selv der i flere år. Jeg så med egne øyne den enorme lokale støtten til denne åpent nasjonalsosialistiske organisasjonen.

To viktige faktorer bidro til suksessen. For det første det rette miljøet. Dette var et etnisk nabolag i den hvite arbeiderklassen som var truet av "integrasjon" og den kriminalitetsbølgen det uunngåelig fører med seg. For det andre drev de lokale hvit makt-aktivistene en systematisk og langsiktig kampanje. Det var ikke snakk om en isolert hit-and-run-strategi, som Rockwell kalte "fase én".

Effektiviteten til denne i utgangspunktet strengt lokale organisasjonen ble dramatisk demonstrert av følgende faktum: Da Chicagos borgermester Daley senior, det demokratiske partiets "king-maker", gikk ut på offentlig TV og lovet å legge ned hovedkvarteret, fortalte hans egne demokratiske partiledere ham at dette ville koste ham for mange stemmer på sørvestsiden av Chicago. Daley trakk seg!

Jeg rangerer denne prestasjonen på linje med David Dukes valgkampanjer til delstatsparlamentet og guvernørposten. Duke vant den første og gikk så vidt glipp av den andre, men vant MAJORITETEN av de HVITE stemmene i delstaten!

Da byen blokkerte deres svært effektive nabolagsdemonstrasjoner, truet de med å marsjere i et nabolag med mange jøder. Mediedekningen var omfattende. Vi understreket i hvert eneste intervju at dette bare var en taktikk for å presse byen til å gi oss tilbake retten til å holde demonstrasjoner i hvite nabolag. Men pressen ignorerte nesten alltid dette. I stedet ble det fremstilt som en primitiv provokasjon.

Takket være ACLU trakk byen seg. Det ble holdt to store seiersmøter. Jeg deltok i begge som uniformert stormtropp.

Den første demonstrasjonen var i sentrum. Både politiets tilstedeværelse og den stort sett fiendtlig innstilte folkemengden var enorm.

Den andre demonstrasjonen var i vårt eget nabolag. Politiet anslo folkemengden til 5000. Denne folkemengden var helt og holdent pro-parti! Hundrevis hadde på seg hvit makt-t-skjorter med hakekors.

De mange journalistene så helt skrekkslagne ut! På et tidspunkt begynte folke-mengden å gå løs på de "anti-hvite nyhetsmediene". En av våre menn måtte gripe inn og redde dem.

Disse hendelsene overbeviste meg om at hakekorset faktisk var et levedyktig alternativ, hvis folk assosierer det med den ENESTE bevegelsen som er villig til å forsvare dem. På den tiden var det slik: *Hakekors = hvit makt. Hold nabolaget ditt hvitt og trygt!*

I dag er spørsmålet: *Vil du at barna dine skal leve i et helvete i den tredje verden? Hvis ikke, må du konfrontere rasespørsmålet. Og KJEMPE TILBAKE!*

Denne lokale organisasjonen hadde hjulpet meg mye. Nå ville jeg hjelpe den.

Det var klart for alle de uavhengige lokalgruppene at det var behov for en ny nasjonal organisasjon. Men alle var skeptiske til å underordne seg en ny nasjonal "diktator" etter å ha blitt avslørt.

Jeg analyserte situasjonen, skrev en grundig analyse og foreslo en plan for å oppnå denne konsolideringen. Denne planen ble vedtatt. Den lyktes. Kronen på verket skjedde midt i den tidsrammen jeg hadde forutsett.

I tillegg ble jeg leder for forlags- og administrasjonsavdelingen. Det var en klar vinn-vinn-situasjon for alle parter. Økt effektivitet betydde mindre arbeid og større inntekter på samme tid. I praksis ble jeg tredjemann i denne nå nasjonale organisasjonen. Jeg forble også leder for NSDAP/AO.

I tillegg utvidet dette markedet for vår "leketøyvirksomhet".

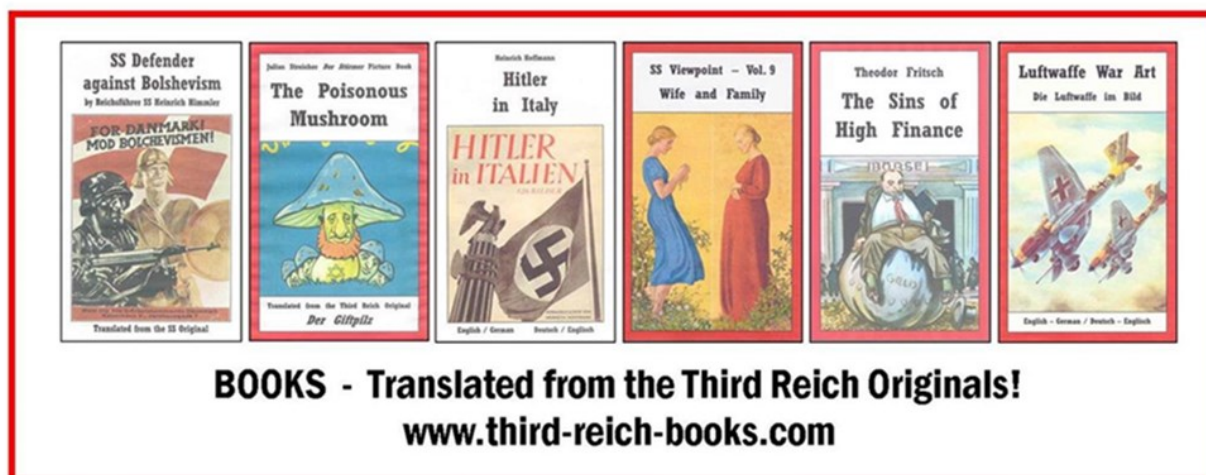
Jeg brukte dette begrepet litt spøkefullt om produkter som er beregnet på å *samle inn penger*, i motsetning til produkter som har en egenverdi. Det fancy begrepet er "merchandising".

* * * * *

Jeg reiste flere ganger til Europa på 1970-tallet. Både i jobbsammenheng og for fornøydelsens skyld. Naturlig nok drev jeg mye med det som i dag kalles hettverksbygging."Det tok ikke lang tid før jeg til og med var involvert i hemmelige" aktiviteter.

NSDAP/AO er verdens største organisasjon.
Nasjonalsosialistisk propagandaleverandør!
 Trykte og nettbaserte tidsskrifter på mange språk
 Hundrevis av bøker på mange språk
 Hundrevis av nettsteder på mange språk

NSDAP/AO nsdapao.info